

Ianuarie 1999: VARA RACHETEI

Cu un minut înainte fusese iarna de Ohio, cu uși închise, ferestre încuiate, geamuri mătuite de ger, țurțuri dantelând fiecare acoperiș, copii dându-se cu săniuța pe derdelușuri, femei înaintând greoaie ca niște ursoaice mătăhăloase în blănurile lor de-a lungul străzilor acoperite de polei.

Iar după aceea, un val prelung de căldură traversă orașelul. Un ocean de aer fierbinte; parcă cineva lăsase deschisă ușa cuptorului. Căldura pulsa printre case, tufișuri și copii. Țurțurii cădeau clinchenind și se topeau. Ușile se trânteau de pereți. Ferestrele se deschideau larg. Copiii își lepădau veșmintele groase, din lână. Femeile își doseau deghezările de ursoaice. Zăpada se topea, lăsând să se întrevadă pajiștile verzi ale ultimei veri.

Vara rachetei. Cuvintele zburau printre locuitorii caselor deschise, scăldate de aer. *Vara rachetei.* Adierea caldă a deșertului schimba florile înghețate de pe geamuri, ștergând desenele. Schiurile și săniuțele deveniră brusc inutile. Ninsoarea, căzând din cerul rece de deasupra orașului, se transforma într-o ploaie fierbinte înainte de a atinge solul.

Vara rachetei. Oamenii se rezemau de stâlpii streșinilor picurânde și priveau cerul împurpurându-se.

Racheta se afla pe câmpul de lansare, suflând nori trandafirii de foc și căldură de cuptor. Racheta stătea în dimineața

rece de iarnă, aducând vară cu fiecare răsuflare a duzelor ei puternice. Racheta zămislea anotimpuri și, pentru un scurt moment, vara se întinse peste ținut...

Februarie 1999: YLLA

Aveau pe planeta Marte, pe țărmul unui ocean secat, o casă cu coloane din cristal și în fiecare dimineață o puteai vedea pe doamna K. mâncând fructele aurii ce creșteau din pereții de cleștar sau curățând casa cu praf magnetic care, luând toată murdăria cu el, era suflat, după aceea, de vântul fierbinte. După-amiezile, când oceanul dispărut era cald și nemișcat, iar arborii de vin stăteau rigizi în curte, micuțul și îndepărtatul orașel era complet încercuit și nimeni nu plutea afară pe ușă; îl puteai vedea pe însuși domnul K. în camera lui, citind dintr-o carte de metal cu hieroglife ieșite în afară peste care își trecea degetele, așa cum ar fi cântat la o harfă. Iar din carte, când o mângâia, cânta o voce, o voce blândă și străveche, care povestea despre vremurile în care oceanul era abur roșu pe țărm, iar străbunii luptau cu nori de insecte metalice și păianjeni electrici.

Domnul și doamna K. trăiau de douăzeci de ani lângă oceanul secat, iar strămoșii lor trăiseră în aceeași casă, care se învârtea și urmărea soarele, ca o floare, de zece veacuri.

Domnul și doamna K. nu erau bătrâni. Aveau pielea frumoasă și arămie a adevăraților marțieni, ochii galbeni ca monedele, glasurile blânde și melodioase. Cândva le plăcuse să picteze tablouri cu foc chimic, să înoate prin canale în anotimpurile când copacii de vin le umpleau cu lichioruri

verzi și să discute în zori sub portretele albastre, fosforescente, din camera de conversații.

Acum nu mai erau fericiți.

În dimineața aceea, doamna K. stătea între coloane, ascultând căldura nisipurilor deșertului topindu-se în ceară galbenă și curgând parcă spre orizont.

Avea să se întâmple ceva.

Aștepta.

Privi cerul albastru al lui Marte de parcă, în orice clipă, ar fi putut încremeni, s-ar fi contractat și-ar fi azvârlit o minune strălucitoare jos, pe nisip.

Nu se întâmplă nimic.

Obosită să aștepte, începu să se plimbe printre stâlpii cețoși. O ploaie blândă țâșni din vârful canelat al stâlpilor, răcorind aerul fierbinte, căzând încet peste ea. În zilele călduroase, parcă umblai printr-un pârâu. Podelele casei sclipeau de izvoare răcoroase. Undeva, în depărtare, îl auzi pe soțul ei cântând la carte, cu degetele niciodată obosite de vechile cântece. Tăcută, își dori să vină din nou o zi în care el să o țină și să o atingă ca pe o harfă, așa cum făcea acum cu cărțile sale uluitoare.

Dar nu. Scutură din cap, un abandon imperceptibil, iertător. Pleoapele i se închiseră încetisor peste ochii aurii. Căsătoria îi îmbătrânea și-i blaza chiar și pe cei tineri.

Se lăsă pe spate într-un scaun care se modelă după forma și mișcărilor ei. Strânse din ochi, nervoasă.

Visul apăru.

Degetele ei arămii tremurată, se ridicară, se încleșară în gol. După o clipă se ridică, brusc, gâfâind.

Privi iute în jur, parcă așteptându-se să vadă pe cineva în spatele ei. Păru dezamăgită, locul dintre coloane era gol.

Bărbatul ei apăru într-o ușă triumfiulară.

— M-ai chemat? întrebă el iritat.

- Nu! izbucni ea.
 - Mi s-a părut că te-am auzit strigând.
 - Da? Eram aproape adormită și am visat ceva.
 - În miezul zilei? De obicei nu se întâmplă asta.
- Ea se așeză, parcă izbită de vis.
- Ce ciudat! murmură femeia. Ce ciudat! Visul.
 - Da?

Era limpede că voia să se întoarcă la cartea lui.

- Am visat un bărbat.
- Un bărbat?
- Un bărbat înalt, de un metru și optzeci și cinci.
- Ce absurd; un gigant, un gigant nefericit.
- Cumva, totuși, căută ea să-și găsească cuvintele, părea normal. În ciuda înălțimii. Și avea... Oh, știi că o să crezi că-i o prostie: avea ochi *albaștri*!

– Ochi albaștri! Zei! strigă domnul K. Data viitoare ce o să mai visezi? Nu cumva avea și păr *negru*?

– Cum *ai ghicit*? întrebă ea entuziasmată.

– Am ales culoarea cea mai improbabilă, îi răspunse el cu răceală.

– Ei bine, chiar era negru! exclamă ea. Și avea o piele foarte albă; oh, era *extrem* de neobișnuit! Purta o uniformă ciudată, a coborât din cer și mi-a vorbit cu cuvinte plăcute.

Zâmbi.

– Din cer; ce prostie!

– A coborât dintr-un obiect metalic ce sclișea în soare, își aminti ea, apoi închise ochii ca să rememoreze întâmplările. Am visat cerul și ceva a scânteiat ca o monedă azvârlită în aer, s-a mărit brusc și a coborât încet, un obiect prelung, argintiu, rotunjit și străin. După aceea, pe o latură a obiectului s-a deschis o ușă, iar un bărbat înalt a coborât dinăuntru.

– Dacă ai lucra mai mult, n-ai avea visele astea tâmpite.

— Să știi că mi-a plăcut, răspunse ea lăsându-se pe spate. N-am bănuیت niciodată că pot avea o asemenea imaginație. Părul negru, ochii albaștri și pielea albă! Ce bărbat ciudat și totuși... arătos.

— Iluzii deșarte.

— Ești rău. Nu m-am gândit la el înadins; pur și simplu mi-a venit în minte când moțăiam. Nu era ca un vis. Părea neașteptat și diferit. M-a privit și a rostit: „Am sosit în nava mea de pe cea de-a treia planetă. Mă numesc Nathaniel York...”

— Un nume stupid; de fapt, nici nu e un nume, o întrerupse soțul ei.

— Bineînțeles că e stupid, doar e un vis, explică ea cu blândețe. Apoi a spus: „Aceasta este prima călătorie prin spațiu. În nava noastră suntem numai doi, eu și prietenul meu Bert”.

— *Alt* nume stupid.

— Și a continuat: „Suntem dintr-un oraș de pe *Pământ*; așa se numește planeta noastră”. Așa i-a zis. „*Pământ*”, chiar așa. Și vorbea altă limbă. Totuși, îl înțelegeam. În minte. Cred că prin telepatie.

Domnul K. se întoarse cu spatele, dar ea îl opri cu un cuvânt.

— Yll? strigă ea încetisor. Te-ai gândit vreodată dacă... ei bine, dacă pe planeta a treia *trăiesc* ființe?

— Planeta a treia nu poate întreține viața, declară soțul răbdător. Savanții noștri au afirmat că în atmosfera ei există mult prea mult oxigen.

— N-ar fi însă grozav dacă *ar exista* oameni? Care să călătorească prin spațiu într-un fel de navă?

— Zău așa, Ylla, știi cât de mult îmi displace tânguítul ăsta. Haide să ne vedem de treburile noastre.



Mai târziu în timpul aceleiași zile, femeia începu să cânte, plimbându-se printre coloanele care susurau de ploaie. Cânta mereu același cântec.

— Ce cântec e ăsta? se răsti soțul ei în cele din urmă, intrând ca să se așeze la masa de foc.

— Nu știu.

Ea ridică ochii, surprinsă. Își duse mâna la gură, nevenindu-i să creadă. Soarele apunea. Odată cu lăsarea întunericului, casa se strângea în sine, ca o floare uriașă. Printre coloane trecu o adiere, iar suprafața arzătoare de lavă argintie a mesei de foc bolborosi. Boarea îi răvăși părul roșcat, murmurându-i în urechi. Rămase tăcută, privind depărtările palide ale fundului oceanului, amintindu-și parcă ceva, cu ochii galbeni, umezi și tremurători.

— „Bea pentru mine doar din priviri și-ți jur pe ochii mei“, cântă ea încetișor, lin, dulce. „Că vin n-o să mai cer de-n cupă să-mi lași un sărut vrei.“

Fredona acum, unduindu-și încetișor brațele în vânt, cu ochii închiși, până termină cântecul. Era foarte frumos.

— Nu l-am mai auzit până acum. Tu l-ai compus? o întrebă el, cu privire tăioasă.

— Nu. Da. Nu, nu știu, zău! Ezită: Nu înțeleg nici măcar cuvintele; sunt în alt grai!

— Ce grai?

Ea lăsă bucățele de carne să cadă în lava tremurătoare.

— Nu știu.

După o clipă, scoase carnea, gătită, și i-o servi pe o farfurie.

— Cred că, pur și simplu, e un cântec aiurea pe care l-am inventat acum. Nu știu de ce.

Bărbatul rămase tăcut. O privi în timp ce ea cufunda carnea în bazinul șuierător de foc. Soarele nu mai era pe cer.

Încet-încet, noaptea umplu încăperea, înghițind coloanele și pe ei amândoi, ca un vin negru turnat din plafon. Numai sclipirea argintie a lavei le mai lumina chipurile.

Femeia începu din nou să fredoneze cântecul acela straniu. Pe neașteptate, el sări din scaun și ieși furios din încăpere.



Își termină cina mai târziu, singur.

Când se ridică, se întinse, o privi și sugeră căscând:

— Haide să luăm păsările de foc până în oraș, să mergem la un spectacol.

— Vorbești *serios*? se miră ea. Nu te simți bine?

— Ce-i atât de ciudat în propunerea mea?

— N-am mai fost de șase luni la un spectacol!

— Mie mi se pare o idee bună.

— Brusc, ai devenit foarte atent cu mine.

— Nu mai vorbi așa, se răsti el. Vrei sau nu vrei să mergem?

Ea privi către deșertul palid. Cele două luni, albe și gemene, tocmai răsăreau. Pe lângă picioarele ei susura apa rece. Începu să tremure încetișor. Tânjea să rămână acolo, tăcută, fără nicio mișcare, până când avea să se întâmple, urma să se întâmple ceea ce așteptase toată ziua, ceea ce nu se putea întâmpla, dar ar fi fost posibil. O adiere de cântec îi mângâie mintea.

— Aș...

— Îți face bine, insistă el. Haide.

— Sunt obosită. În altă seară.

— Ia-ți eșarfa, îi zise și-i întinse un flacon. N-am ieșit pe nicăieri de luni de zile.

— Dacă uităm de cele două vizite săptămânale ale tale în orașul Xi.